

Daj jezi jekla sij in ost besedi moji,
daj fantaziji lesk in nezgrehljivo rimo,
da krogla iz te pesmi s šestimi naboji
zadene zmeraj v čelo in nikoli mimo.

PESEM O BELEM DOMU

Julian Tuwim

Zidali so Beli Dom,
stonadstropni Beli Dom,
kakor nori ga gradili,
z marmorom ga obložili
in po lestvah nanj nosili
strelovide vrtoglave,
da bi vanj udarjal grom
kot v cerkva bleščeče glave.

Zidali so Beli Dom,
trdi marmor zanj klesali
in za kače zlatih bliskov
kvišku dvigale so roke
strehe, kupole visoke,
ki so mojstri jih skovali
svojim snom, ognjenim snom!
Zidali so in gradili,
sončni žarki so razlili
se z neba po cesti beli,
delavci pa so si peli:
 »Mi gradimo Beli Dom,
 tja v višavo vrtoglavo
 stonadstropni Beli Dom,
 da bi vanj udarjal grom
 kakor v cerkve svetlo glavo!«
A med njimi mlad zidar
s sinjemodrimi očmi,
neki strašno mlad zidar
je zapel na pol poti:
 »Ko zgradimo Beli Dom,
 stonadstropni Beli Dom,
 bo premalo mojim snom;

šel bom više, tak visoko,
da na sonce noga stopi
in sezidal s tole roko
tisočkrat po sto nadstropij!«
V smeh planili so zidarji:
»Glej prismuka, bog nas varji!«
Križem rok okrog so stali
in se na ves glas smejali!

O SLABI POLJSKI

Antoni Slonimski

O močni Poljski je govor. Že danes tuhtajo štabi,
kako jo poviti v okope, jo dvigniti na bajonetu,
a jaz, oprostite, bratje, sanjam o Poljski slabi,
želim si slabo Poljsko, vendar na takšnem svetu,
kjer slabi ne bodo krivi, kjer straž več ne bo pred vrati,
kjer boš v odprtem domu mogel ponoči spati,
kjer več ne bo zapestij kruto železje težilo
in kažipot bo na meji stal kot pozdrav in vabilo.

LIRIKA

Antoni Slonimski

Vem, s postaje peš do doma krenem,
pa čeprav v najtrdnjšem večeru,
Ne zaidem; najprej tam po tiru
in od dveh akacij v levo skrenem.

Cvet tobaka zadiši v temi mi,
sladki vonj gnoja zavonjam z njive
in zategli žvižg lokomotive
žalosten zamre nekje v daljini.

Ko spoznam te, bom obstal pred vrati,
kot že večkrat to sem v snu napravil.
In takrat bo, kot bi strah me davil,
strah, obup in silna sreča hkrati.